

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/209766,Uroczystosc-wreczenia-Krzyzy-Wolnosci-i-Solidarnosci.html>
26.02.2026, 20:17

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności

18 listopada 2024 r. w siedzibie Delegatury Instytutu Pamięci Narodowej w Bydgoszczy odbyła się uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności kilkunastu działaczom opozycji demokratycznej z czasów PRL. W imieniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy odznaczenia wręczył zastępca prezesa Instytutu Pamięci Narodowej dr hab. Karol Polejowski.

18.11.2024

Podczas uroczystego wręczenia odznaczeń zastępca prezesa IPN podkreślił, że podjęcie walki z komunizmem wiązało się z realnymi zagrożeniami i groziło prześladowaniami, aresztowaniami, wiązało się z zastraszaniem, wyrzucaniem z pracy. Po 13 grudnia 1981 roku często oznaczało więzienie, internowanie i bicie.

- To była rzeczywista walka, którą podejmowaliście. Za to groziły realne konsekwencje. Ale zdecydowaliście się. Chwała Wam, Bohaterowie naszej wolności! Za te wówczas podjęte przez Was decyzje.

Po kilkudziesięciu latach państwo polskie honoruje Wasz wkład w odbudowę naszej wolności. Czynimy to, bo taki jest nasz obowiązek, ale i z potrzeby serca, bo doceniamy to, że możemy dziś żyć w wolnej, niepodległej Polsce.

Dr hab. Karol Polejowski dodał, że odznaczeni są godnymi kontynuatorami działań powstańców z XIX wieku, walczących o wolną Polskę w okresie I wojny światowej i z bolszewickim najazdem. Są potomkami tych, którzy w okresie II wojny światowej tworzyli polskie państwo podziemne, nie bojąc się konsekwencji i spadkobiercami walczących o wolną i niepodległą Polskę po 1945 roku.

- Jesteśmy Wam głęboko wdzięczni, że potrafiliście w tych czasach pogardy ze strony władz komunistycznych ponieść żagiew walki o wolną i niepodległą Polskę. Cześć Wam i chwała Damy i Kawalerowie Krzyża Wolności i Solidarności. Krzyża, który jest symbolem męczeństwa i zwycięstwa.

Krzyż Wolności i Solidarności został ustanowiony przez Sejm 5 sierpnia 2010 roku. Po raz pierwszy przyznano go w czerwcu 2011 roku, przy okazji obchodów 35. rocznicy protestów społecznych w Radomiu. Krzyż nadawany jest przez Prezydenta RP, na wniosek prezesa Instytutu Pamięci Narodowej, działaczom opozycji wobec dyktatury komunistycznej, za działalność na rzecz odzyskania przez Polskę niepodległości i suwerenności lub respektowanie praw człowieka w PRL. Pierwowzorem Krzyża Wolności i Solidarności jest Krzyż Niepodległości z II RP.

Krzyżem Wolności i Solidarności zostali odznaczeni:

1. Romuald Marek Kaiser
2. Marcin Piotr Kawiorski
3. Marianna Łaszewska
4. Aleksandra Marszałkowska

5. Krystyna Mirska
6. Włodzimierz Maria Nekanda-Trepka
7. Adam Józef Piasecki
8. Stanisław Ludwik Schodziński
9. Aleksander Szewczyk

Pośmiertnie

10. Jadwiga Łapacz
11. Adam Julian Miłoszewski
12. Wojciech Obernikowicz
13. Henryk Wojnowski

W uroczystości wzięli udział przedstawiciele parlamentu, zastępca prezydenta Torunia Adam Szponka, przedstawiciele służby więziennej, wojska, NSZZ „Solidarność”, „Solidarności” rolniczej, opozycji antykomunistycznej, kombataneci.

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności – Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności - Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności - Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności - Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności - Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

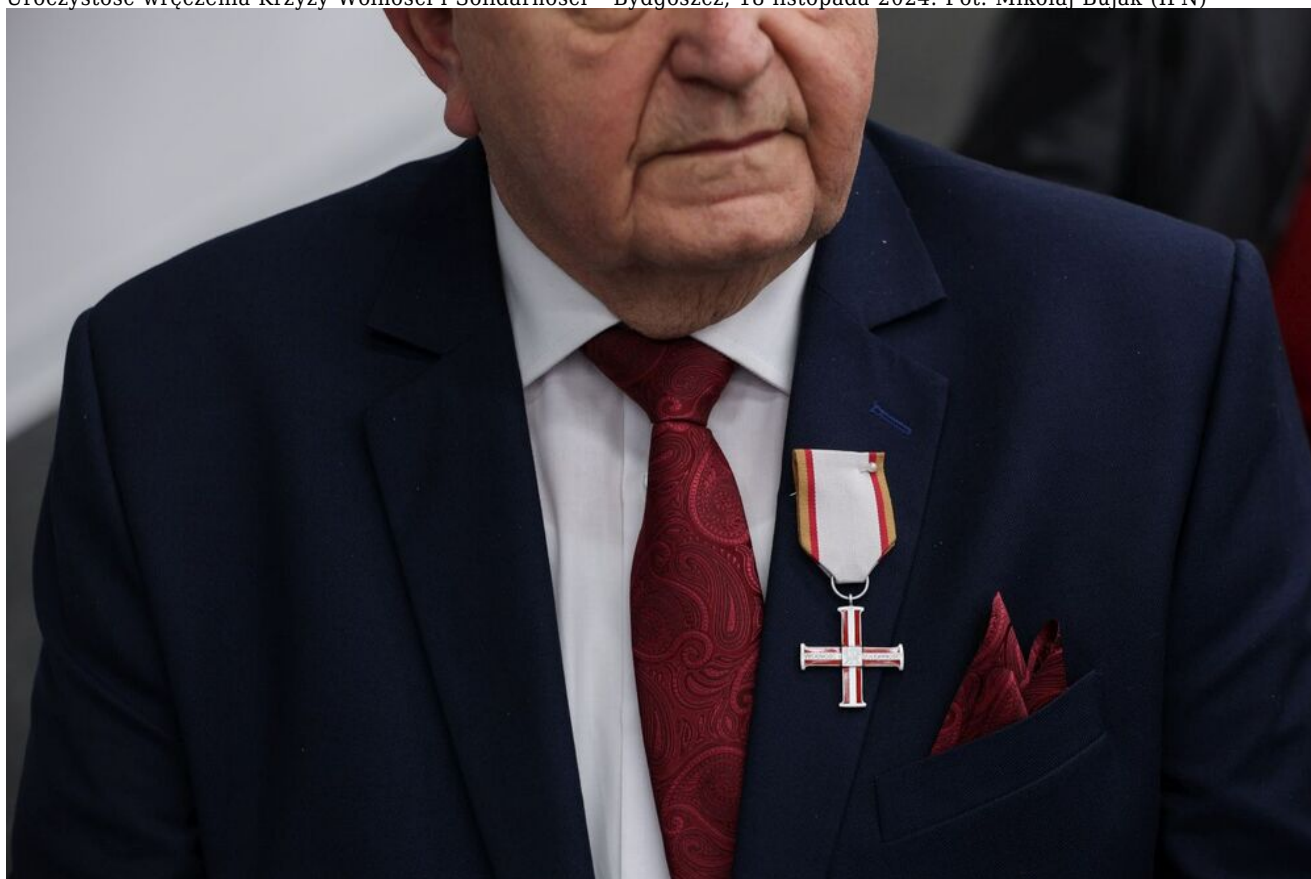
Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności - Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności - Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności – Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Uroczystość wręczenia Krzyży Wolności i Solidarności – Bydgoszcz, 18 listopada 2024. Fot. Mikołaj Bujak (IPN)

Biogramy odznaczonych

Romuald Marek Kaiser, ur. w 1960 roku w m. Bytów

Będąc studentem II roku Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej w Warszawie, w dniu 24

listopada 1981 r. przystąpił do strajku okupacyjnego na uczelni, który był wyrazem sprzeciwu podchorążych i części pracowników na planowane przez władze podporządkowanie uczelni przepisom ustawy o szkolnictwie wojskowym. W czasie protestu wchodził w skład sekcji porządkowej utworzonej przez Komitet Strajkowy. Był jednym ze studentów, którzy po rozbiciu strajku przez oddziały ZOMO 2 grudnia 1981 r. odmówili podpisania deklaracji lojalności, co było jednoznaczne z usunięciem z uczelni.

Następnie, razem z większą grupą podchorążych przyłączył się do trwającego do 13 grudnia 1981 r. studenckiego strajku na Politechnice Warszawskiej. 4 grudnia 1981 r. złożył podanie o przyjęcie na Politechnikę Warszawską oraz uczestniczył w wykładach organizowanych w Warszawie przez profesorów Politechniki w celu wyrównania różnic programowych. Korzystał również z pomocy, jakiej prześladowanym studentom udzielał ks. Jerzy Popiełuszko. Ze względu na decyzję Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, nie miał jednak możliwości kontynuowania nauki ani zdawania egzaminów na Politechnikę Warszawską. Uczelnią, na której mógł rozpocząć studia po warunkiem zdania egzaminów wznawiających i cofnięcia na I rok była Wyższa Szkoła Inżynierska w Koszalinie. Zdał niezbędne egzaminy na uczelni w Koszalinie i podjął studia na Wydziale Budownictwa Lądowego. Wyższą Szkołę Inżynierską w Koszalinie ukończył w 1986 r.

Rozpoczętą pracę zawodową w Polskich Kolejach Państwowych musiał zawiesić ze względu na konieczność odbycia rocznego przeszkolenia wojskowego. Usunięcie z WOSP za udział w strajku i niepodpisanie „lojalki” skutkowało również tym, że chcąc kontynuować studia miał bardzo ograniczone możliwości wyboru uczelni, których większość, pod naciskiem władz, odmawiała przyjęcia „wrogich elementów systemu”. Powyższe spowodowało, że nie zrealizował swoich życiowych planów zawodowych i nie został oficerem straży pożarnej.

Marcin Piotr Kawiorski, ur. w 1971 roku w m. Toruń

Od września 1986 r. do czerwca 1989 r. wraz z grupą przyjaciół, tworzył komórkę podziemnej Federacji Młodzieży Walczącej w I Liceum Ogólnokształcącym im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Zajmował się kolportażem prasy podziemnej FMW, NSZZ „Solidarność”, Niezależnego Zrzeszenia Studentów oraz akcjami plakatowania budynku szkoły.

Był współzałożycielem, redaktorem i wydawcą „Telegramu”, podziemnego pisma FMW w Toruniu. Uczestniczył w manifestacjach i demonstracjach organizowanych przez toruńskie NZS. Ponadto utrzymywał bliskie kontakty z komórką FMW w Gdańsku, gdzie uczestniczył w spotkaniach organizacji, a także pobierał materiały do kolportażu.

Marianna Łaszewska, ur. w 1958 roku m. Zembrze

Została zatrzymana 30 stycznia 1982 r. i oskarżona przez Wojskową Prokuraturę Garnizonową w Bydgoszczy o popełnienie przestępstwa polegającego na tym, że w okresie obowiązywania stanu wojennego od 13 grudnia 1981 r. do 29 stycznia 1982 r. na terenie Brodnicy, działając wspólnie z innymi brała udział w działalności nielegalnego związku o nazwie „Związek Walki o Niepodległość”, który przyjął za cel swojej działalności sporządzanie i kolportowanie ulotek oraz malowanie w miejscach publicznych haseł nawołujących do organizowania oporu przeciwko władzy i stanowi wojennemu.

Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy wyrokiem z 20 marca 1982 r. skazał ją na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz pozbawienie praw publicznych na okres 3 lat, ponadto

obciążył ją opłatą na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 4200 złotych oraz kosztami postępowania sądowego. Areszt tymczasowy i karę odbywała w Zakładzie Karnym w Bydgoszczy-Fordonie, w okresie od 21 lipca do 18 listopada 1982 r. przebywała w ZK w Krzywańcu, a następnie aż do zwolnienia znów została osadzona w ZK Bydgoszczy-Fordonie.

Wolność odzyskała 26 lipca 1983 r. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, którym darowano jej resztę kary na mocy przepisów ustawy o amnestii. W trakcie odbywania kary uczestniczyła w protestach więźniów (grupowych i indywidualnych), m.in. w głódówkach podejmowanych w walce o nadanie statusu więźnia politycznego. Była wielokrotnie karana dyscyplinarnie przez władze więzienne.

Aleksandra Marszałkowska, ur. w 1959 roku w m. Toruń

W latach 1982-1989 prowadziła działalność w podziemnych strukturach NZS i NSZZ „Solidarność” w Toruniu. Będąc studentką polonistyki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, od początku wprowadzenia stanu wojennego zajmowała się rozkładaniem i rozklejaniem na klatkach schodowych budynków mieszkalnych nielegalnych czasopism i ulotek.

Współuczestniczyła w tworzeniu podziemnych struktur związkowych poprzez organizowanie kontaktów i miejsc konspiracyjnych spotkań byłych działaczy „Solidarności”. Udzielała pomocy osobom ukrywającym się przed internowaniem i aresztowaniem oraz rodzinom tych osób. Regularnie przywoziła z Krakowa książki drugiego obiegu. We współpracy z innymi organizowała dostawy, tworzenie i prowadzenie skrzynek podziemnych wydawnictw oraz sieć kolportażu i kolportaż tych wydawnictw na uczelni i w toruńskich zakładach pracy.

W 1986 r. została objęta kontrolą operacyjną Służby Bezpieczeństwa w związku z podejrzeniem o dostarczanie do prywatnych mieszkań byłych pracowników etatowych oraz działaczy Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” nielegalnych pism takich jak: „Toruński Informator Solidarności”, „Geofon” i „Tygodnik Mazowsze”, zakończoną przeprowadzeniem rozmowy ostrzegawczej.

Krystyna Mirska, ur. w 1945 roku w m. Kutno

Była lekarzem, zatrudnionym w przychodni rejonowej w Toruniu w charakterze pediatry. W dniu 14 października 1982 r. w wyniku rewizji przeprowadzonej w pomieszczeniach mieszkalnych i garażu należącym do wyżej wymienionej odnaleziono powielacz, farbę drukarską oraz znaczną ilość papieru, które miały służyć do drukowania nielegalnych wydawnictw sygnowanych przez NSZZ „Solidarność”. Za powyższe została zatrzymana i postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Toruniu z dnia 15 października 1982 r. tymczasowo aresztowana w Areszcie Śledczym w Wąbrzeźnie, a następnie w Zakładzie Karnym w Grudziądzu, pod zarzutem utrudniania postępowania karnego związanego z wyniesieniem z budynku Szpitala Miejskiego w Toruniu w kwietniu 1982 r. dwóch powielaczy wraz z osprzętem.

Zwolniona z więzienia w dniu 23 grudnia 1982 r. w związku z uchyleniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. 25 maja 1983 r. Prokuratura Rejonowa w Toruniu warunkowo umorzyła postępowanie przeciwko Krystynie Mirskiej ustalając okres próby na 12 miesięcy oraz zobowiązując ją do uiszczenia kwoty 4 tys. złotych na rzecz Polskiego Komitetu Pomocy Społecznej Zarządu Wojewódzkiego w Toruniu.

Włodzimierz Maria Nekanda-Trepka, ur. w 1943 roku w m. Warszawa

Był pracownikiem Przedsiębiorstwa Przemysłu Chłodniczego w Toruniu, zatrudnionym na

stanowisku kierownika Wydziału Mechanicznego Chłodni w Bydgoszczy. W sierpniu 1980 r. został jednym z inicjatorów strajku zorganizowanego w miejscu zatrudnienia, a protestujący pracownicy Chłodni w Bydgoszczy przystąpili do strajku ogólnopolskiego, który był wyrazem sprzeciwu wobec panującej w kraju sytuacji społeczno-gospodarczej. Włączył się również w działalność zorganizowanych struktur „Solidarności”, zostając doradcą Komisji Zakładowej.

Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestał działalności opozycyjnej. Był zaangażowany w obronę represjonowanych działaczy antykomunistycznych, w szczególności udzielając pomocy w redagowaniu pism odwoławczych w sprawach przed organami sądowymi i urzędami administracji państwowej. Konsekwencją prowadzonej działalności było zwolnienie z pracy z dniem 1 lutego 1982 r., ze skutkiem prawnym na dzień 30 kwietnia 1982 r.

W związku z uzyskaniem tzw. „wilczego biletu” nie miał możliwości znalezienia pracy w zawodzie. We wrześniu 1983 r. otworzył warsztat rzemieślniczy wytwarzania pantofli i trepów. W latach 1982-1989 kolportował zakazane wydawnictwa i ulotki, a także rozpowszechniał książki wydawane poza oficjalnym obiegiem.

Adam Józef Piasecki, ur. w 1951 roku w m. Bydgoszcz

Był pracownikiem Bydgoskiej Fabryki Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego „SPOMASZ” oraz Szklarsko-Mineralnej Spółdzielni Pracy „Szklarmin” w Bydgoszczy. Od momentu powstania w „SPOMASZ-u” struktur „Solidarności” został członkiem związku oraz wiceprzewodniczącym Koła Oddziałowego NSZZ „Solidarność”.

Po wprowadzeniu stanu wojennego zaangażował się w działalność podziemną. 14 grudnia 1981 r. wywiesił sztandary „Solidarności” na bramie zakładu pracy, a w dniu 16 grudnia był współorganizatorem i kierownikiem akcji protestacyjnej przeciwko wprowadzeniu w kraju stanu wojennego i internowaniu działaczy opozycyjnych. Nawoływał też do niepodejmowania pracy w wolną sobotę 19 grudnia 1981 r. Za powyższe został zatrzymany i postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Bydgoszczy, tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w Inowrocławiu, w którym przebywał do 11 stycznia 1982 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z 12 marca 1982 r. uznał Adama Piaseckiego winnym, jednak odstąpił od wymierzenia kary i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

18 czerwca 1984 r. został ponownie zatrzymany i postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Bydgoszczy tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w Bydgoszczy, w związku z przenoszeniem nielegalnych wydawnictw. Areszt opuścił 27 lipca 1984 r. na podstawie ustawy o amnestii, a Prokuratura Wojewódzka w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 1 sierpnia 1984 r. umorzyła śledztwo w przedmiotowej sprawie.

12 marca 1986 r. przeprowadzono przeszukanie mieszkania Adama Piaseckiego, w wyniku którego odnaleziono m.in. maszynę do pisania, powielacz, farbę drukarską, papier, kalki powielaczowe, matrycę oraz około tysiąca sztuk wydrukowanego „Bydgoskiego Podziemnego Serwisu Informacyjnego „Solidarność”, a także kilkadziesiąt sztuk innych nielegalnych wydawnictw oraz kilkanaście książek bezdebitowych. Za powyższe, postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Bydgoszczy z 13 marca 1986 r. został tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w Bydgoszczy, w którym przebywał do 21 sierpnia 1986 r. 25 sierpnia 1986 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy umorzył postępowanie karne w stosunku do Adama Piaseckiego. W związku z istniejącą w PRL sytuacją społeczno-polityczną wyemigrował na pobyt stały do Kanady.

Stanisław Ludwik Schodziński, ur. w 1941 roku w m. Teremiec

W latach 1963-1964 w trakcie studiów na Politechnice Łódzkiej uczęszczał na spotkania Duszpasterstwa Akademickiego. W 1965 r. rozpoczął pracę w Bydgoskich Zakładach Przemysłu Gumowego „Stomil”, gdzie kolportował bezdebitową literaturę katolicką wśród pracowników, m.in. kazania kard. Stefana Wyszyńskiego. 30 lipca 1970 r. został zatrzymany, a następnego dnia dokonano przeszukania jego mieszkania, podczas którego zarekwirowano kilka egzemplarzy opracowań katolickich. Postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Bydgoszczy z 1 sierpnia 1970 r. został tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Bydgoszczy w związku z podejrzeniem o kierowanie w latach 1965-1970 bydgoskim ośrodkiem nielegalnego związku „Ruch”.

W ramach prowadzonej działalności zajmował się pozyskiwaniem nowych członków „Ruchu”, kolportażem nielegalnego pisma „Biuletyn” oraz zbieraniem składek pieniężnych. Ponadto uczestniczył w zjazdach Związku organizowanych w Warszawie i Łodzi. 24 maja 1971 r. uchylono areszt wobec Stanisława Schodzińskiego i tego samego dnia odzyskał wolność. Postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Bydgoszczy z 3 listopada 1971 r. warunkowo umorzono postępowanie karne na okres 2 lat z jednoczesnym zastosowaniem tzw. „środka wychowawczego” w postaci 20 godzin prac społecznych.

W latach 70. zaangażował się w działalność w podziemnych strukturach Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela, a w 1980 r. był współzałożycielem i przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Bydgoskich Zakładach Przemysłu Gumowego „Stomil”.

Aleksander Szewczyk, ur. w 1960 roku w m. Bukówko

Był członkiem NSZZ „Solidarność” w Stoczni Północnej im. Bohaterów Westerplatte w Gdańsku. W dniach 22 i 25 stycznia 1982 r., w akcie protestu, zniszczył wraz z kolegami gabloty ogłoszeniowe należące do Organizacji Partyjnej PZPR Wydziału K-2 stoczni, wiszące w pobliżu miejsca, w którym wcześniej znajdowała się gablota NSZZ „Solidarność”. Za powyższe został zatrzymany w dniach od 26 do 28 stycznia 1982 r.

Na mocy postanowienia Prokuratury Marynarki Wojennej w Gdyni z dnia 1 lutego 1982 r. został tymczasowo aresztowany oraz oskarżony o nieodstąpienie od działalności związkowej w czasie obowiązywania stanu wojennego. 5 lutego 1982 r. osadzono go w Areszcie Śledczym w Gdańsku.

Wyrokiem Sądu Marynarki Wojennej w Gdyni z 29 marca 1982 r. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12.12.1981 r. o stanie wojennym.

Od dnia 9 kwietnia 1982 r. do dnia 30 lipca 1982 r. odbywał karę więzienia w Zakładzie Karnym w Potulicach. W latach 1981-1984 był inwigilowany przez SB.

Jadwiga Łapacz, ur. w 1939 roku w m. Czachorowo

Była członkiem NSZZ „Solidarność” w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w Toruniu. Po wprowadzeniu stanu wojennego, od 1982 r. do marca 1984 r. przechowywała i kolportowała w miejscu pracy podziemne wydawnictwa zdelegalizowanej „Solidarności” takie jak: „Toruński Informator Solidarności”, „Kontra” i „Tygodnik Mazowsze”.

W związku z prowadzoną działalnością 14 marca 1984 r. wszczęto wobec niej dochodzenie oraz

zastrzeżono możliwość wyjazdów za granicę na okres 2 lat. Sąd Rejonowy w Toruniu postanowieniem z dnia 26 lipca 1984 r. umorzył prowadzone postępowanie na podstawie ustawy o amnestii.

Adam Julian Miłoszewski, ur. w 1935 roku w m. Lipno

W 1981 r. był pracownikiem i działaczem w Wojewódzkim Komitecie Założycielskim NSZZ RI „Solidarność” w Toruniu, zatrudnionym w charakterze fotoreportera pisma „Rzeczychłopska”. Był inicjatorem i założycielem komórki Konfederacji Polski Niepodległej Okręgu Toruńskiego, utworzonej 27 września 1981 r. podczas zebrania w siedzibie WKZ.

Do czasu wprowadzenia stanu wojennego uczestniczył w spotkaniach KPN, wydawał pismo „Niezależna Polska” oraz zajmował się przygotowywaniem i kolportażem ulotek sygnowanych przez KPN. Zaangażował się również w działalność Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania. Został internowany w Ośrodku Odosobnienia w Potulicach od 13 grudnia 1981 r. do 19 stycznia 1982 r.

Po zwolnieniu z internowania kontynuował działalność opozycyjną do 1986 r. Utrzymywał stałe kontakty z czołowymi działaczami opozycji toruńskiej, brał udział w wydawaniu nielegalnego pisma „Naród i Prawda” oraz kolportażu okolicznościowych znaczków, plakatów i innych podziemnych pism i ulotek sygnowanych przez KPN i „Solidarność”. Uczestniczył w Mszach Św. za Ojczyznę odprawianych cyklicznie w toruńskich kościołach.

W 1983 r. jako jeden z pierwszych podpisał petycję skierowaną do ówczesnego Prezesa Rady Ministrów w sprawie uwolnienia byłych członków KSS KOR. W związku z prowadzoną działalnością był poddany licznym represjom ze strony organów bezpieczeństwa państwa takim jak: przeszukanie miejsca zamieszkania w dniu 28 maja 1985 r., kilkukrotne wezwania na przesłuchania, zastrzeżenie wyjazdów zagranicznych oraz inwigilacja prowadzona w latach 1981-1986.

W lipcu 1986 r. wyjechał na pobyt stały do Kanady w ramach emigracji politycznej.

Wojciech Obernikowicz, ur. w 1948 roku w m. Lenie Wielkie

Rolnik z m. Kolankowo w pow. Lipno, od przełomu lat 70. i 80. XX w. był współorganizatorem i działaczem niezależnych, rolniczych związków zawodowych w regionie Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej. Od początku lat 80. uczestniczył w procesie jednoczenia bądź współpracy krajowych nurtów rolniczych związków zawodowych, współistniejących równolegle na terenie kraju. Brał udział w ogólnopolskich spotkaniach działaczy NSZZ „Solidarność Wiejska”, NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych oraz spotkaniach z działaczami KOR oraz działaczami NML (Niezależna Myśl Ludowa).

W listopadzie 1980 r. wszedł w skład powołanego Prezydium Krajowej Rady Porozumiewawczej Niezależnych Samorządnych Chłopskich Związków Zawodowych „Solidarność”, reprezentując region Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej.

W październiku 1981 r. Rada została przekształcona w Krajową Komisję Porozumiewawczą NSChZZ „Solidarność”, a Wojciech Obernikowicz został powołany do składu Sekretariatu. Był zastępcą przewodniczącego Komitetu Strajkowego podczas trwającego od 23 listopada do 7 grudnia 1981 r. okupacyjnego strajku chłopskiego w gmachu Wojewódzkiego Związku Kółek i Organizacji Rolniczych we Włocławku. Za powyższe został internowany w Ośrodku Odosobnienia

we Włocławku-Mielęcinie w okresie od 13 grudnia 1981 r. do 18 marca 1982 r.

Po zwolnieniu z internowania nadal utrzymywał kontakty z działaczami zdelegalizowanych struktur „Solidarności Chłopskiej” oraz NSZZ „Solidarność”. Był również zaangażowany w organizowanie pomocy dla rodzin internowanych rolników.

13 września 1982 r. został ponownie internowany w Ośrodku Odosobnienia we Włocławku-Mielęcinie, w którym przebywał do 8 grudnia 1982 r. 15 kwietnia 1983 r., po wcześniejszym anulowaniu zastrzeżenia wyjazdów zagranicznych, obowiązującego do grudnia 1986 r., uzyskał zgodę na wydanie paszportu i wyjazd na pobyt stały do USA. W 1989 r. powrócił do Polski.

Henryk Wojnowski, ur. w 1941 roku w m. Chełmno

Był członkiem NSZZ „Solidarność” w Toruńskiej Przędzalni Czesankowej „Merinotex”, gdzie pracował na stanowisku ślusarza-brygadzysty. 5 lipca 1982 r. został zatrzymany w związku z podejrzeniem o kolportaż i produkcję nielegalnych wydawnictw po wprowadzeniu stanu wojennego. 7 lipca 1982 r. internowano go w Ośrodku Odosobnienia w Kwidzynie, pozostawał tam do 24 lipca 1982 r.

Po zwolnieniu z internowania kontynuował nielegalną działalność. W związku z tym po raz kolejny został internowany. W dniach od 30 sierpnia do 14 września 1982 r. przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Kwidzynie. Następnie był członkiem, powstałej 13 lipca 1987 r. w TPCz „Merinotex”, grupy inicjatywnej zmierzającej do reaktywowania NSZZ „Solidarność” w tym zakładzie pracy przed przyjazdem papieża Jana Pawła II do Polski. Aktywnie działał w duszpasterstwie zawodowym, współorganizował msze św. dla pracowników swojego zakładu pracy.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Bydgoszcz

Bydgoszcz

Odnaczenia, Opozycja demokratyczna, Opozycja w PRL

Odnaczenia